

Artikelserie fra tidsskriftet Fremskridt fra sommeren 1981

De fortiede skandalers sag

1. Uretssagen mod Glistrup er tit tidligere behandlet i FREMSKRIDT. For eksempel i 1974-11 side 10 ff i forbindelse med den første immunitetsophævelse og 1978-3 side 5-10 efter afsigelsen af byretsdommen af 17. februar 1978.

Stort set fortiet i offentligheden har justitsmyrderiet i det sidste års tid endog accelereret i uhyrligheder.

I dette og i de kommende numre vil FREMSKRIDT oplyse om den skændige udvikling.

Vi begynder i dag med at genoptrykke den status, Glistrup selv gjorde over sagens hidtidige forløb i en Ekstrablads-kronik, da landsretten i august 1980 genoptog sine tre ugentlige heldagsretsmøder:

I 1970 kunne jeg ikke længere udholde stiltiende at betragte, hvor dilettantisk og pamperagtigt Danmark blev regeret.

Skulle landet undgå at komme helt ned i møget med sociale katastrofer i titusindvis til følge, måtte der gøres en aktiv indsats.

Fra jeg startede aktionen, gik kun få timer, før landets finansminister og samtlige daværende folketingspartier erklærede min person aldeles afskyelig.

Uafbrudt siden da har etablisementet med alskens tricks, svinestreger og ufine midler søgt at tvære mig ud. Herom kan skrives tusinder af veldokumenterede sider. Og de vil engang blive skrevet. Men endnu har ingen haft mod til at afsløre, hvordan retsgarantier er tilsidesat på samleband for at få knaldet mig personlig. Udsættes en forløben mexikaner eller andre for få promille af, hvad jeg har måttet stå model til, - skriger Cavlingprisvindere straks op og vækker den offentlige samvittighed. Men fra den, der præcist har fremlagt de foranstaltninger, som må gennemføres for at redde det danske samfund fra afgrunden, holder de sig væk. Det vil nemlig kræve bortrydning af pjalte, nasser og misbrugere. Og dem skal Danmarks Radio - pressens såkaldte gentlemen eller andre inden for magtsystemet ikke have noget af at lægge sig ud med.

De værste har været jurister. I sådanne nogle er indgroet følgagtighed over for det bestående system. Og jeg er følt som en væmmelig klasseforræder, der bør udryddes. Et Z-hovedmiddel til at klare Danmarks situation er nemlig at mindske og nedklassificere juristers papirnusserarbejde. Derfor har retsvæsenet og dets kolleger særdeles onde øjne mod mig.

Nu er det ikke sådan, at danske dommere og andre jurister udråber, at de vil være korrupte. Mekanismen er mere indviklet. Eller rettere skinhellig. Men det kommer ud på det samme.

Bilkenslagerbanden gør det grove arbejde.

Den danske magthaver spiller den fine mand ud af til. Som Nixon i Watergate. Han havde jo sin blikkenslagerbande. Den danske blikkenslagerbande blev et par embedsmænd i statsskattedirektoratet (Carl Døssing og Niels V. Bendtsen). De to tjener deres herrer med tusinder af sider papir. Derefter finder alle - højesteret, ligningsråd, ligningskommission, landsskatteret osv. - at det hele er så stort og indviklet, at man må henholde sig til de to. Efterhånden som flere instanser har sagt dette gennem årene, kan de henvise til hinanden.

Sådan er den juridiske arbejdsmetode, når en besværlig samfundskritiker med djævelens vold og magt skal karnøfles. Hellere »solidarisk« med embedsbrødrene end beskytte anklagedes retssikkerhed.

Nok har retfærdsskænderne efterhånden sammenvævet mere end hundredetusinde sider papir. Men som i Kejserens Ny Klæder er virkeligheden såre simpel: Mine modstandere påstår, at næsten en million aftaler, som jeg har formidlet, og som behørigt er bogført i mit bogholderi straks efter dispositionernes foretagelse, skulle være nul og nix. Dette fiktionsspåfund begrundes ene og alene med det aldeles uholdbare, at kontooverførsler er betydningsløse. I det pengeløse samfund, som vi er på vej ind i, sker flere og flere betalings-